

подједнако испољавали и обични људи и старешине. И једнима и другима је Милошева страховлада прешла преко главе па су тражили начин да га обуздају у власти, ограниче и спрече да ради шта хоће, људима суди по својој вољи, најпримитивније их кажњава и убија без суда. Сви они су прижељкивали да се донесу извесна правила, закони који би обавезали Милоша и поставили границу преко које он не би смео да пређе у вршењу своје власти.

II. ПРВИ СРПСКИ УСТАВИ И ПОЧЕТАК УСТАВНОГ СТАЊА СРБИЈЕ

1. Сретењски устав од 1835.

Највише под притиском Милетине буне (1835), али и широког незадовољства у народу, Милош издаје први устав Србије на хришћански празник Сретење, па је по том празнику он и назван Сретењски устав. Тако је Милош овим Уставом признао да више није сам и неограничен у власти, већ да је дели с другима. Сретењски устав је за ондашње прилике био напредан и инспирисан идејама француске уставности јер је од француских конституција узео и спољашњи облик. То је утицало да он буде прожет духом начела, уставних принципа који су у Србији до тада били непознати и које је могла само да прижељкује. Устав у духу француске уставности полази од тога да постоје српске власти, њих три, и то: „законодатељна, законоизвршитељна и судејска“, али није био до краја доследан у њиховој подели јер је предвиђао да законодавну и извршну власт заједно врше кнез и Државни савет. Док је кнез био уобичајена институција у српској али и широј (словенској) традицији, то не би могло да се каже и за Државни савет. Он је по Сретењском уставу био нешто ново, оригинално, што није имало узора у неком од постојећих органа европских устава. Судску власт, као трећу грану власти, су вршили судови организовани у три степена и то као окружни (првостепени), Велики суд као другостепени (апелациони) и посебно одељење Државног савета које суди у трећем (последњем) степену. Гледано у целини, Сретењски устав је био на линији даљег јачања српске државности, проширења њених самоуправних права добијених хатишерифима од 1830. и 1833. као и напора за све већом независношћу у унутрашњем управљању али испоља, према другим државама. Тако је Србија овим Уставом добила прерогативе за такву организацију управе и власти по којој је, ако не формално, а оно практично могла да се сматра сувереном државом. И поред намере да се ограничи Милошева кнежевска власт, кнез је и даље центар власти,